

„Ha csak egy kicsit jobb lesz a gyerekeknek, már akkor megérte!”

A taksonyi németek önkezükbé vették az állami iskolát és óvodát

2014-től nagy változások történtek Taksonyban, amivel úgy tűnik, hogy mindenki jól járt. A példa nem egyedi, a környéken több településen is a nemzetiségi önkormányzat vette át az iskolák és az óvodák fenntartását – a helyiek legnagyobb öröme, hiszen azóta folyamatosan fejlesztenek, az önkormányzat kasszájában pedig több pénz marad minden másra.

Mertünk nagyot álmodni, és megpróbáljuk valóra váltani a célokat! – mondja az eredendően taksonyi *Bálint Gyöngyi*, aki jelenleg a helyi német nemzetiségi önkormányzat elnöke. Nem melleleg pedagógus, német szakos tanár. Jó néhány évig egy budapesti iskolában tanított, de alapvetően Taksonyban élte a mindennapjait, pontosan ismeri a helyieket, a település problémáit. Később a taksonyi általános iskolában lett üresedés, és kapott az alkalmon, mert azt gondolta, ha helyben dolgozik, akkor megússza a reggeli és a délutáni utazásokat. Az iskola ekkoriban még egyáltalán nem volt kellően felszerelt, mindennapos probléma volt, hogy hiányoztak a számítógépek, okostáblák, de a működőképes tévék is. Sok pedagógusnak gondot okozott, hogy semmilyen pluszt nem tudtak adni a gyerekeknek, mert még egy filmet is kihívás volt levetíteni. Az internetkapcsolat akadozott, ami állandó fennakadást jelentett a tanításban. Gyöngyi ekkor határozta el, hogy valamit muszáj változtatni, és mivel az akkori igazgató folyamatosan pénzhányra panaszkodott, így egész más megoldáson kezdte törni a fejét.

Akkoriban már a német önkormányzat elnöke voltam – mondja – és azt hallottam Dunaharaszti német önkormányzatának elnökétől, hogy a nemzetiségi önkormányzatok is átvehetik a fenntartói feladatokat. Sőt, ez anyagilag még kedvezőbb megoldás is, mert az állam több pénzt fizet a fenntartónak, ha egyházi vagy nemzetiségi önkormányzatról van szó. Nem sokáig gondolkoztam azon, vajon megpróbáljuk-e, hiszen minden észérv emellett szólt: az önkormányzat büdzséjében több pénz marad, ami jó a településnek, mi pedig szintén több forrást kapunk, tehát a gyerekekre is többet tudunk költeni, vagyis mindenki jól jár. Nem volt min tépelődni, bele kellett vágnunk! – meséli Gyöngyi, és hozzáteszi, hogy cseppet sem bánta meg, de ettől még ne higgyük egy pillanatig is, hogy könnyű volt, vagy, hogy a mai napig ne dolgozna napi tíz-tizennégy órát. Azt mondja, szereti a munkáját, úgy érzi jó úton haladnak, és a családja is támogatja az elképzeléseit.

Az első és legfontosabb az iskola felújítása volt: a hepehupás betonkockákkal kövezett, balesetveszélyes

udvart kellett újraburkolni, mert sokszor a gyerekek és a pedagógusok is elesetek. Főleg télen volt néhány baleset, mert veszettül csúszott, ezért ezt sürgősen meg kellett csináltatni. Ezzel egy időben egy új wifi-rendszert is kiépítettek, ezért nemcsak a gyerekek, de a tanárok is tudták végre használni az internetet. Az összes tanterembe íróasztalba épített számítógépek kerültek, amelyek össze vannak kötve a projektorral, így ma már egyetlen órán sem jelenthet az gondot, ha a gyerekek filmet akarnak nézni, vagy a tanárok többletinformációkkal akarják színezebbé és jobbá tenni az oktatást. Megújult az ebédlő, és végre akadálymentes lett az iskola, így Lillának, az egyetlen mozgáskorlátozott tanulónak sem jelent gondot a bejutás. Az udvarra nemcsak korszerű burkolat, de új padok, és díszítő festmények is kerültek, így sokkal barátságosabb lett a környezet.

A korszerűsítésnek koránt sincs vége, most éppen új tornatermet álmodtak meg Gyöngyiék, és jövő májusban már ott akarják megtartani az órákat, mivel a mostani csarnok – főleg a mindennapos testnevelés miatt – nem elég ennyi gyereknek. *Gera Imre*, a testnevelés szakos igazgató-helyettes mutatja meg nekünk, hogy hol fog állni jövőre az új tornacsarnok.

Nagyjából 700 gyerek jár az iskolánkba, télen lehetetlen megoldani, hogy mindenki rendes „tesiórában” vegyen részt, mert csak egy kicsi csarnokunk van. Van saját diáksport egyesületünk, a *Brózik Tibor Taksonyi Diáksport Egyesület*, amelynek tizenkét félé szakosztályában sportolhatnak a gyerekek. Ha meglesz az új tornacsarnok – ismerteti a terveket – akkor azt hétvégeként versenyekre bérbe tudjuk majd adni, és mi magunk is tudunk ilyeneket rendezni, tehát bevételt tudunk termelni az iskolának. Lesznek végre rendes öltözők is, vagyis a gyerekeknek nem az osztályteremben kell átöltözniük a tornaórákra. A forrást persze pályázat útján nyertük, és reméljük, hogy a 2500 négyzetméter alapterületű csarnokot egy év múlva már nemcsak mi, de a környékbeli települések gyerekei is tudják már használni.

Gera Imre hozzáteszi, hogy a térségben nagy hiány van sportolási lehetőségéből, mert nem minden szülő él olyan körülmények között, hogy edzésre tudná vinni gyermekét Budapestre. Így megoldódik majd ez a probléma – mondja –, és a sportoló gyerekek nemcsak hasznosan töltik el az idejüket, hanem egészségesebben is nőnek fel, mint a nem sportoló társaik. Arról nem is beszélve, hogy a sport fegyelmet, tartást ad, és segít az összpontosításban. A mi tanulóinknak a nemzetiségi önkormányzat kifizeti

a havi tagdíjat, így nem kell a szülőknek külön pénzt áldozniuk a gyerek sportolására, a mozgásra. En ezt nemcsak azért tartom fontosnak – jelenti ki –, mert testnevelés szakos vagyok, hanem azért is, mert őszintén hiszek az egészségre, a sportra nevelésben. A költséghatékonyság jegyében terveztük a csarnokot, napelemes rendszerrel és korszerű fűtéssel lesz felszerelve, vagyis a fenntartása nem kerül majd sokba az iskolának. Természetesen akadálymentes lesz, és a hozzátartozó konditermeket is ki fogjuk használni.

Az iskola mellett a taksonyi óvoda is a Német Nemzetiségi Önkormányzat fenntartásába került, igaz, itt nem voltak olyan komoly gondok, mint az általános iskolában. Az óvoda ugyanis egy új, nagyon korszerű épületben működik, mert a régi óvodában már nem fértek el a gyerekek. A mostani viszont első osztályú, egy helyi vállalkozó segítségével a kertjében még egy kis műfüves focipálya is helyet kapott, és minden csoportnak külön homokozója van. Nemcsak a hatalmas kertben, de a csoportszobákban is remekül játszhatnak a gyerekek, ugyanis itt már minden az ő igényeikre lett szabva. Az épületbelső minden része szép, modern és színes, talán csak egy hiányossága mutatkozik: nincs légkondicionáló benne. A nagyon meleg nyári napokon a kicsi tornatermet hűtik le a pedagógusok alvásidőre, és az elviselhetetlen hőségben ott tudnak pi-

henni a kicsik délután. A lapostetős épület régebben gyakran beázott, de ezt a hibát mára sikerült teljesen kijavítani.

Egy szép és modern óvodát vettünk át. 2014 óta végre van elegendő dajka, pedagógiai asszisztens, kellő számú óvodapedagógus, és nem hiányoznak a nevelést segítő munkatársak sem. A 250 férőhelyes óvoda Taksony egyik büszkesége, még a külföldről idelátogatók is elámulnak, mert ez az épület európai színvonalon várja a gyerekeket. És a legfontosabbat még nem mondtam: mindig olyan pedagógusokat választunk ki, akiken azt látjuk, hogy a gyerekekért dolgoznak, mert ez a legfontosabb! – mondja Bálint Gyöngyi, a Taksonyi Német Nemzetiségi Önkormányzat elnöke.

És ha egy üzlet beindul, akkor nincs megállás: Gyöngyi a fejébe vette, hogy az iskola épülete is „szuper lesz”, hasonlóan az óvodához. A munkatársaival most is azt tervezgetik, miként fejleszthetnének, s hogyan szerezhetnének erre pénzt. Mint mondják, neki könnyű dolga van, mert ismeri a hiányosságokat, hisz sok éven át tanított itt, és azért is szerencséje van, mert a volt kollégái mellette állnak. Ők is látják a változásokat, amelyek nemcsak a gyerekek, de a tanárok életét is megkönnyítik.

Szarka Nóra
(Forrás: *magyarkul*)

BÚCSÚZUNK!

Életének 83. évében, hosszú betegség után elhunyt Ezüst György, szlovák származású festőművész.

Az 1935-ben Békéscsabán született alkotó első ismereteit Mokos József festő helyi szabadiskolájában szerezte a képzőművészetről, majd az egri tanárképző főiskolán tanult, ahol Jakuba János volt a mestere. Ezt követően a Magyar Képzőművészeti Főiskolán szerzett diplomát. 1971-től Budapesten élt. Művészi pályafutása mellett több évtizedig tanított, egyebek mellett a budai Toldy Ferenc Gimnáziumban.

Ezüst György az alföldi hagyományok folytatójaként vált ismertté, az ottani táj s a népművészet hatása érvényesült élet- és tájképein, de a világ számos országában tett tanulmányútjai során szerzett tapasztalatai is megjelentek alkotásaiban. „Ez az a talaj, amelyen biztosan állok. A népművészet tiszta szín- és formavilága, az Alföld sajátos atmoszférája lett meghatározója képteremtő logikámnak” – fogalmazta meg művészi hitvallását. Egri Mária művészettörténész népi szürrealizmusként jellemezte pályájának ezt a vonulatát.

Alkotásaiban, főleg urbánus képein és szobrain számos művészeti irányzattal, technikával kísérletezett. Kiemelkedő művészportréi között tartják számon Faludy Györgyről, Sütő Andrásról és Tóth Menyhérről készült festményét. A hatvanas évektől Magyarországon s külföldön több tucatnyi egyéni és csoportos kiállításon szerepelt. 1992-ben első magyar művészként állított ki a strasbourgi Európa Palotában, 1995-ben pedig Genfben, a Világkereskedelmi Székházban mutatták be képeit. Munkásságát több könyv és televíziós portréfilm ismertette. Képeit magyar és külföldi magán-, valamint közgyűjtemények – köztük a Magyar Nemzeti Galéria, a békéscsabai Munkácsy Múzeum – őrzik. Alkotásait számos alkalommal láthatták a Barátság kulturális és közéleti folyóirat címlapján is.

A kilencvenes évek végén szervezője és vezetője volt a Budapest XII. kerületében működő nemzetközi művésztelepnek. Fontos szerepet játszott a Dunszerdahelyi Magyar Galéria alapításában és a békéscsabai Szlovák Galéria anyagának gyűjtésében. Szülővárosában művészeti ösztöndíjat alapított tehetséges diákok számára. Művészetét számos díjjal, köztük Munkácsy-émlékplakettel, Medgyessy-émlékéremmel, Nagymaros Plakettel, az Országos Portré Biennálé díjával és 2003-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével ismerték el.

(MTI, BARÁTSÁG)